

Czytania: (Wj 34, 4b-6. 8-9); (Dn 3, 52. 53-54. 55-56); (2 Kor 13, 11-13); Aklamacja (Ap 1, 8); Ewangelia (J 3, 16-18); *Uroczystość Najświętszej Trójcy*

Dzisiejsze czytania ukazują nam jak Bóg działał i jak się objawiał człowiekowi w historii zbawienia. Pan Bóg daje człowiekowi Prawo, pouczenia, które są jak drogowskazy na drodze życia. Kto wypełnia nakazy zawarte w tych wskazaniach, będzie żył, kto nie – sam naraża się na niebezpieczeństwo śmierci. Przykazania Boże wskazują, jak kształtować naszą relację z Bogiem i jak kształtować nasze relacje z bliźnimi. Prawo nadaje kierunek naszemu życiu, kierunek optymalny i dla nas najbardziej właściwy, ale człowiek zawsze ma prawo wyboru i nie jest zmuszony, by za tym prawem Bożym iść, ale wtedy też ponosi odpowiedzialność za swoje własne wybory. Mojżesz przekazuje ludowi tablice kamienne, Bożych przykazań na znak zawarcia przymierza i mimo niewierności hebrajczyków, wstawia się za nimi i prosi Boga, aby ludu, który wcześniej sam wybrał, nie odrzucał. Mojżesz wie, że Bóg Ojciec jest: „miłosierny i łagodny, nieskory do gniewu, bogaty w łaskę i wierność”. Bóg jest zawsze współczujący i pełen życzliwości dla człowieka, wyrozumiały w łaskawości i dobroci swojej, zawsze pozostaje wierny. Bóg jest pewnym, stałym, godnym zaufania punktem odniesienia dla nas w naszym życiu.

W pewnym momencie historii Bóg postanowił się nam objawić przez Syna, postanowił przemówić do nas przez Syna: „Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony”. Jezus wypełnia w doskonały sposób wolę Ojca i mówi jednocześnie, że „Ja i Ojciec jedno jesteśmy”. Jezus rzucił światło na stare Prawo nadając mu charakter bardziej osobowy i opierając je o miłość, którą stawia u podstaw wszystkiego. Przed wniebowstąpieniem Jezus zapowiada, że pošle Ducha św., który będzie prowadził Kościół, będzie pocieszycielem, obrońcą i gwarantem jedności. On da uczniom inspirację do nauczania i siłę do mężnego wyznawania wiary. Przed swoim odejściem Jezus nakazuje uczniom chrzcić i nauczać w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Dlatego św. Paweł dojrzały już w swoim doświadczeniu wiary zaczyna nauczać o Duchu Bożym, który w nas mieszka, nas prowadzi, pomaga nam w naszych słabościach, i jest to ten sam Duch, którzy jak to ujmuje: „przenika głębokości Boga samego”. Sam też zaczyna używać formuły trynitarniej na końcu swoich listów, jak w dzisiejszym drugim czytaniu. I daje nam wyraźnie do zrozumienia, że „Bóg miłości i pokoju” to Bóg: Ojciec – Stwórca, który umiłował świat, i człowieka, i całe stworzenie. To Syn, który nas odkupił z niewoli grzechów, dzięki Bożej łasce i Bożemu przebaczeniu, i nauczył żyć w miłości, i to Duch Św. który cały czas nas umacnia na drodze ku doskonałości, który nas jednoczy i pozwala nam żyć w łasce i bliskości Ojca i Syna. „Łaska Pana Jezusa Chrystusa, miłość Boga i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi!” i pozostaną na zawsze. Amen.

o. Wiesław Jonczyk SJ